

HELL'S TOUR +

Název výpravy
1994

Pětka

27. – 29. 5.

Tak dneska pojedeme vlakem. Nevím proč, ale pořád mám povědomý odpor k tomuto způsobu přepravy.

Ale od začátku. Sraz byl stanoven na 27. 5. v 17:40 do prostoru Vysočanského nádraží. Všichni dorazili včas kromě obsluhy nákladní pokladny. Tedy už to začíná. Ještě tři minuty před odjezdem vlaku nikdo nebyl schopen s určitostí říci, že skutečně odjedem. Koordinovaně pobíháme mezi vlakovou soupravou a budovou nádraží, přičemž se mezi sebou informujeme, že se situace nelepší. V době plánovaného odjezdu se nás ujala nějaká paní, dle oděvu uklízečka, a nějaký papír nám vystavila. Naložili jsme kola a vlak se dal s tří minutovým zpožděním do pohybu.

Měli jsme před sebou tři hodiny jízdy tímto dopravním prostředkem. Naštěstí je teplo a nebijou nás. Bohužel asi po hodině jsme odhalili závažný nedostatek. Všechno jídlo jsme nechali na kolech a ta jsou zavřena neslužebním voze. A tak hladovíme, spíme, kecáme a všelijak si krátíme čas jízdy. A než dojedeme do Světlé n/S, krátce nás představím. Takže tohoto šílenství se účastní Eva, Zuzka, Miky, já (Dig), Mířa (Katka) a Slizka-P (Pavla). Poslední dvě jmenované jedou dnes poprvé. Bohužel tato výprava je asi nejtěžší za celé poletoří. Takže uvidíme, jestli vydrží.

A už je tu Světlá n/S. Vystupujeme, vykládáme kola a přesunujeme se před nádraží. Někde tady je červená značka po níž se dáme. Chvilku popojíždíme městem a pak jej opouštíme po lesní cestě. Je tma a poměrně teplo. Čas 23:15. Myslím, že je ta nejsprávnější doba najít nocležišť a zalehnout.

Po nějaké době se nám opravdu podařilo vhodné místo najít. Rozdělili jsme se do dvojic a začali se stavbou doupat. Zase to bylo zajímavé, protože Zuzka zná doupě jen od pohledu, když jsme o velikonocích zkoušeli s Mikym novou plachtu, Mířa a Slizka viděly přenocovala jen na obrázku. Miky si už skoro nepamatuje, kam která šňůra patří a Eva si není jistá postupem stavby. Z čehož jasně vyplývá, že stavět umím jen já. Postavil jsem proto se Zuzkou náš příbytek a pak jsem šel pomáhat ostatním. Po půlhodině usilovné práce je nocleh připraven. Lehce jsme povečeřeli a zalehli. Tímto okamžikem začal Miky kecat se Slizkou a nepřestali do tří do rána. Ostatní se pokoušejí spát.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)
Světlá n/S	50,0	1464	21,6	16,1

Ráno 28. 5. sobota

Slunce už je poměrně vysoko, palubní počítač ukazuje 8:12 letního času. Vstáváme. Zvolna rozebíráme ležení, snídáme, hodnotíme uplynulou noc a

kujeme plány na dnešek. Holky si najednou vymyslely, že teď je čas pro ranní sprchu. Považují to za žert. Ne tak ony. Nebyly líné, prošly křížem krážem část lesa a po návratu se tvářily náramně spokojeně. Říkaly, že našly nějakou tůňku či co, s čistou vodou (chtěl bych ji vidět pod mikroskopem) a okolo nikdo. Údajně se koupaly v rouše Evině. No dobře. (i to bych chtěl vidět)

trojice doupat hned po ránu...

Míra po odhození plachty. Taky hned po ránu.

Slizka – P rovněž po ránu. Všem to náramně sluší...

Balíme a odjíždíme. Čeká nás strastiplná cesta Posázavskou naučnou stezkou kolem peřejí Stvořidla, dále cestou necestou do Ledče n/S a dále podle řeky. Pohybujeme se terénem, všichni se tváří spokojeně, svítí slunce, co si víc přát. Trochu problémy má Slizka, protože její zavazadlový prostor tvoří pouze batoh přidělaný k nosiči. Kolo je vratké, bágl je přeplněný a příliš nedrží. Následkem toho ti, co jedou za ní nacházejí tu konzervu, tu zas kus výstroje, část nádobí a spoustu jiných velmi zajímavých věcí.

Projíždíme kolem zastávky Mrzkovice. To je poslední část cesty po relativně normálním povrchu. Dále následují asi 3 km po lesní stezce částečně po skalkách, kořenech, bahnem a ostatními lahůdkami. To však vím jen já. Tak tedy vzhůru.

Ještě jsme nestačili vjet do pásma s předešle jmenovanými výhodami a už se Eva válí v bahně a soptí. Pokračujeme v cestě. Je to tu pěkné. Spousta ne příliš poškozené přírody s výhledem na začátek peřejí Stvořidla. Pro pěšáky to tu musí být ráj. My však máme trochu trable. Prakticky jsme si zkusili, že těžká, naložená kola nejsou ideální do tohoto terénu a to ani horská.

Skoro dvě hodiny se pohybujeme tímto krásným kouskem přírody. Dostali jsme se až na silnici vedoucí do Ledče n/S. Těsně před polednem zastavujeme na náměstí. Je to dost klika, protože musíme nakoupit něco k snědku na zbytek víkendu. Je nádherně. Slunce zaplavuje celé náměstí, kde parkujeme, teplota může být tak asi 25° Celsia.

Ihned po příjezdu jsme se stali středem pozornosti zejména tlupy důchodců, ze které se o něco později vyklubal sraz studentů někdy z padesátých let. Po velmi zdařilém nákupu jsme se věnovali obědvání. Různě sedíme a poleháváme v okolí kol a baštíme všechno možné. K tomu hraje z mého přibližovadla Mikyho punková muzika. Konkrétně Visací zámek. Místní obyvatelstvo si nás zvědavě prohlíží, ale nemají proti nám nic. Zatím. Než odjedeme musíme ještě natankovat. Ale že to bude nebetyčný problém, to jsem opravdu netušil. Na náměstí mají čtyři hospody. Bohužel ani v jedné nám nechťejí dát vodu. Prý jí mají nedostatek a je

příliš drahá na rozdávání. Naštěstí Zuzka zapůsobila svým šarmem a vycloumala z jedné servírky souhlas k naplnění dvou lahví. Aspoň něco. Vrátili jsme se ke kolům a připravili se na další jízdu.

Míra kontroluje účtenku ze samoobsluhy a konstatuje, že si zase netroufli ji ošidit.

Odjíždíme. Ledeč n/S opouštíme kolem Kovofiniše, stále ještě, i přes snižování výroby, jediného, místní obyvatelstvo zaměstnávajícího závodu. Vládne dobrá nálada, svítí slunce, není nic, co bychom si ještě mohli přát. Míříme přes Podol a Čechov do vesnice Pod hradem.

Opouštíme Ledeč n/S

Jedeme po rovné silnici , odbočujeme doprava a nabíráme rychlost z kopce. Jedu druhý, pořadí za mnou neznám. Předě mnou ujíždí Miky. Zmizel za zatáčkou. Kousek za ní dochází ke změně povrchu silnice. Už tu není hladký povrch, ale jemný štěrk na hrubém asfaltu. Zvolňuji. Najíždím do další zatáčky. Přestože jsem brzdil, dalo hodně práce udržet kolo na silnici.

Po dokončení manévru spatřuji tento obraz: silnice vede i nadále prosluněným lesem končí ostrou zatáčkou. Při pravé krajnici je vrstva štěrku a v ní stopy. Nic neobvyklého. Jenomže tyhle jsou po smyku a vedou na opačnou stranu silnice. Na levé krajnici leží Miky zčásti propleten do svého železného oře. Poněkud prudčeji brzdím a zastavuji u Mikyho, haldy trosek. Pravděpodobně žije, ale vypadá hrozně. Zastavují u nás holky. Vyprostili jsme aktéra nehody a shledali několik zásadních závad na jeho pohybovém aparátu. Kromě toho má přeražené brýle a prázdné přední kolo. Sám zatím není schopen říci, co se stalo.

Odvlekli jsme ho k vlakové zastávce a zjistili, že nám chybí Zuzka. Vydávám stručné pokyny ke znovu zprovoznění Mikyho a odjíždím se Slizkou hledat Zuzku. Po nějaké době jsme ji skutečně našli a jedeme k ostatním.

Po příjezdu se věnuji kontrole technického stavu Mikyho a léčení jeho stroje. Za hodinu můžeme pokračovat. Je nádherné odpoledne a nás čeká výstup s převýšením cca 100 m na jednom kilometru.

Škrábáme se nahoru spíš necestou než cestou a je horko. Je velmi zvláštní, že nikdo ani trochu nechce jít na exkurzi trosek hradu, podle kterého se to tady jmenuje. Nechápu proč. Vždyť přístupová cesta má sklon ne víc než nějakých 35 stupňů. Dobře tedy. Spokojíme se s pohledem z venku. Cesta je opravdu velmi netradiční. Obrovský sklon terénu, kořeny, větve, mech ... Už jsme nahoře. Děvenky začaly bublat, že prý si zatím moc nezajezdily, zato se příšerně nadřely při vlečení kol přírodou. Dal jsem jim tedy vybrat. Pokračovat po jediné silnici, která tu končí opačným směrem a zajet si cca 8 km bez vyhlídky na slušný nocleh, nebo pokračovat terénem a zdolat ještě jeden takový kopec. Vybraly si to druhé. Jedeme dál.

Sjeli jsme zase k řece a ujížděli podle ní. Po nějakém kilometru cesta odbočuje vpravo. Pokračování po ní bylo šléné. Povrch se změnil ve dvacetimetřovou vrstvu měkkého bahna. K tomu všemu musíme zdolat potok. I přes tyto potíže pokračujeme. Prolezli jsme roští a spatřili strmý úvoz plný kamenů, klacků a bahna. No nic. Jdeme dál. V rytmu krok vpřed a dva zpět jsme se doplahočili až nahoru. Odpočíváme. Je 20 hodin. Maličko jsme pojedli a jedeme dál. Tentokrát po silnici. Ocitli jsme se ve Zručí n/S. Jsme velmi unaveni. Dojeli jsme k nádraží a holky začaly studovat jízdní řád a hledat vlak, který je odveze domů. Musím přiznat, že takhle jsem si jejich účast nepředstavoval. Dnes mají smůlu. Poslední vlak odjel před dvěma hodinami. Dáme tedy aspoň větší odpočinek spojený s občerstvením.

Toto není montáž. Všichni zúčastnění leží skutečně uprostřed silnice

Po odpočinku jedeme dál. Projíždíme kolem přehrady Želivka vesnicí Soutice do Trhového Štěpánova. Tady jsme sjednotili názor na to, že pouze teď je ta ideální příležitost nalejt si něco do zobáčku. Po chvíli hledání jsme našli hospodu, zalezli do ní a začali decimovat zdejší zásoby „A“ nápojů. Jen Zuzka sedí venku, protože tvrdí, že jí není dobře.

Asi po hodině, právě když se zábava začala rozbíhat, vešla dovnitř, vynadala nám do sobců a chtěla hned někde zalehnout. Dobře. Pojedu s ní já a najdeme nějaký nocleh. Odjíždíme od hospody, vyjíždíme z vesnice. Je tma. Několikrát odbočuji ze silnice, ale nocležiště jsem nenalezl. Všude je bláto. Dokonce jsem jednou nazvládl řízení a přepadl přes řidítka. Nakonec se mi podařilo jedno místo najít. Zajeli jsme tam a postavili doupě. Uložil jsem Zuzku a šel ostatním naproti.

Potkal jsem je ve velmi bujaré náladě, která se potácejí silnicí opření o svá kola. Podle vyprávění asi nejvíc pomohla světu Slizka, která zlikvidovala nejvíce nápojů třídy „A“ pro tento večer. Posledních asi 500 metrů zdolávala se značnými potížemi a ze začátku to prý bylo podobné. Zavedl jsem ostatní do místa noclehu. Začala stavba dalších doupat. Eva s Mífou mají postaveno poměrně rychle. Zato Miky se Slizkou ... Miky postavil základ, zapíchal kolíky, naplnil šňůry. Slizka to zhodnotila okem odborníka a se slovy „takhle je to špatně“ zase všechny kolíky vytahala. Stavba se pochopitelně zřítila. Miky jí od toho vyhnal. Ne však dost daleko. Zase mu totiž vytahala kolíky a zničila další pokus o přiblížení spánku. Co se dělo dál nevím, protože jsem usnul.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)
Trh. Štěpánov	59,6	1532	62,9	13,7

Ráno 29. 5. neděle

Probužím se výborně naladěm. Svítí slunce, je hezky. Vylezl jsem z doupěte a vidím, že všechny stavby stojí. Tedy se i Miky dočkal okamžiku, kdy měl kam složit kosti... Odpojil jsem plachtu a začal s přípravou snídaně. Ostatní se začali také hemžit.

Po hodině odjíždíme. Cesta nás vede do Vlašimi. Ten, kdo není místní, nemá šanci napoprvé projet městem bez chyb. Holky projevily přání jet domů vlakem. Hledáme tedy nádraží. Projeli jsme město křížem krážem a nádraží našli. Holky trvají na odjezdu vlakem a snaží se přesvědčit ostatní, že to mají udělat taky. Nepovedlo se jim to. Miky a Eva jedou po vlastní ose se mnou.

Rozloučili jsme se a odjíždíme. Další zastávka je Benešov. Jedeme po hlavní silnici, nic zvláštního se neděje. Do města jedeme po silnici, na jejíž krajnici leží rozjetý ježek. Už jsme v centru. Nezdříváme se. Nic tu není. Jedeme dál. Opouštíme město. Jedeme kousek po červené značce. Myslím, že je čas poobědvat. Zajeli jsme na kraj loučky a pojedli. Je 16 hodin.

Odjíždíme. Silnice vede severně. Nějak se mi to nezdá. Opět se mi to potvrdilo. Naskytl se mi pohled na stejného rozjetého ježka, jako při příjezdu do města. Míky a Eva si ho taky všimli. Tvářili se trochu nedůvěřivě, když jsem jim tvrdil, že mám všechno pod kontrolou. Odbočujeme doprava. Je pod mrakem, čas 17:00. Dojeli jsme ke křižovatce tvaru Y. V mapě o ní není ani zmínka. Pojedu tedy na průzkum. Dojel jsem až k místu, které připomínalo zimoviště komediantů. Víc jsem toho nezjistil, protože znenadání na mě někdo zaútočil kameny. Řadím utíkáci převody, otáčím se a ujíždím pryč. Útočník měl pravděpodobně oko z Kašparovy krávy, protože kromě dvou zásahů mě všechny kameny minuly. Dojel jsem k ostatním a zvěstoval, že toto není zrovna nejsprávnější cesta. Jedeme tedy tou druhou.

Schyluje se k dešti. V mapě jsem našel zkratku přes pole. Odbočili jsme a dojeli ke statku. Začíná pršet. Najednou se objevil človíček a dovolil nám zajet pod střechu. Človíček zmizel a rozpršelo se. Zalezli jsme do slámy a odpočíváme. Po dvou hodinách déšť ustal a my jedeme dál. Vrátili jsme se na silnici a nejkratší možnou cestou uháníme na Prahu.

Z ničeho nic začalo pršet. Hodně. Jedeme pořád dál. Teď už je to jedno. Déšť netrval dlouho a teď schne. Samozřejmě za jízdy. Je 20 hodin. Stmívá se. Přes Okrouhlice, Teplýšovice a Kozmice. Jsme se dostali do Chocerad. Odtud pak do Poddubí a velmi náročným terénem přes strmý kluzký kopec a strašlivý, mokrý sešup k hotelu Hrušov. Dále jedeme tmou do Senohrab. Na nádraží jsme se dozvěděli, že poslední vlak jede ve 22:30. Je 23:05. To je slabší. Kromě toho jsme právě snědli poslední sušenky. Nic víc k jídlu nemáme. Tedy kromě salka, které je jako poslední záloha.

Pokračujeme přes Mirošovice do V. Popovic. Je právě půlnoc. Takové zpoždění jsme ještě nikdy nenabrali. Zbývá 20 km. Jedme tedy. Musím podotknout, že alespoň já pociťuji značný úbytek sil. Vyjeli jsme kopec v Želivci a dlouhým sjezdem jsme se dostali ke Krčské nemocnici. Už skoro nemůžu. Právě jsme přešli Barrandovský most a míříme do Prokopského údolí. I to jsme projeli a z posledních sil se škrábáme do kopce k sídlišti. Zajíždíme do parkingu a končíme výpravu. Je 02:30. Neuvěřitelně zvítězilo.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)
Praha	56,5	1650	118,5	16,1

Neprodejné
© Hell's Tour + 1994